

תשלה את עצמך, היית מסתגרת, מאשים אותם באותה המידה, היתה מתפתחת מריבה בריאה, לא היינו מדברים יומיים, שעתים, השד יודע כמה, אבל זה היה יותר טוב מחרב דמוקלס מעל לראש, לחכות להתפרצות שמוכרחה לב וא שלא תבוא.

עמירה הנתנה, לעתים רחוקות יש הזדמנות כזו לבחון את כושר ההתגברות על משבר ממש ורוחני כאחד. שני בחורים נתונים בצרה. שניהם בעלי אופי מנוגד לחלוטין, ומובן שיצאו ממנה, אבל איך, ומי יוציא. כמובן שלא תארה לעצמה שלא יצאו מהמצר. לא עלה על דעתה שאפשר לנסוע ולשתות את טיפת הדלק האחרונה ללא תועלת, להסתובב סחור-סחור ברגל וליפול טרף לצמא או למסתגנים, מי שיוזמן קודם. ואופיני לה שלא חשבה על האפשרות שהיא עצמה תציל את החבורה, או לפחות תתרומם חלק לקראת ההושעה. לא, היא ראתה את המצב כהתחרות אישית בין שני הגברים, שהשכר לה גבוהה מאד.

ויואב? גם הוא לא העסיק את עצמו בעצם חומרת המצב. מה קרה בין שתי הבריות האלה? הוא רובץ תחת נטל גינוי עצמי מופרז ואינו מבין את המצב באוביקטיביות, כן ממש רובץ. הוא אינו מסוגל לחשוב על שום פתרון מתקבל על הדעת מרוב הרפה מדומה. והיא? היא מביטה בו כמו בקוף בשעת אכילת בונה בוגן החיות, כדי לראות מה שיעשה עכשו והמושב של הושטת עורה ועידוד אפילו לא חודר למוחה. ומביטה בו כאילו שמחה שאגרום לאיזה שינוי מצב אצלו. או שאחלל אותו או שארים את כבודו למצבו הקודם. או שמא... שמא לא איכפת לה בכלל ואין לה כבר ענין אישי בו? יושבת פה כצופה במשחק כדורגל. האיש הטוב יותר ינצח. איזו אפשרות נכונה יותר. אולי מיוזג. מענין אם היא תשכב איתו הלילה. אבל גם זה לא יקבע כלום. יתכן ובן תשכב איתו כדי להגביר את העינוי העצמי אצלו, וגם יתכן שלא תעשה זאת כדי למתוח אותו ושירגיש יותר כטיפש.

מה מצב הדלק? הוא סקר את הגריקנים שהיו עדיין מלאים ואת הכמות שבמיכל הגייץ והערך שהיה מספיק דלק לנסיעה הביתה ועוד כמה קילומטרים. הוא הציע את ההצעה היחידה. לנסוע מזרחה חמישים קילומטר ולסייר אחר עקבות אדם אי רכב באותו הזמן. פעולה זו תוציא אותם ממצריים לבטח, באם נמצאים הם במצריים. ולא — — — היא עולה רק להואיל, קל להציע ולדבר. איפה המזרח? ונעריך את המזרח לפי השמש, אין פני הקרקע מישור, אלא גבעות סלעיות והרים. אפשר להיכנס לערוץ ולהתפתל עד אין סוף ולצאת בכיוון לגמרי אחר גובה שרצית. או אפשר להקיף הר ולחזור לאותו המקום שממנו יצאת או אפשר להתקל במבוי סתום ותצטרך לחזור על עקבותיך, או אפשר לעלות על הר מבלי שתוכל לרדת. אבל הצעה אחרת לא היתה.

לא היה ויכוח. לא היה מי שיתוכח.

רמי אחו בהגה ונכנס לוואי שמאלה ונסע לאט. אחו בהגה, נאחו בהגה בל ייפרדו, סע סע לאט שמא תפסיד עקבות אל תחפש אתה יואב, המשיח יחפש. אתה תהגה, נהג סע לאט בכביש רטוב, הגייץ שותה הרבה מים, תקבל שכר טירחה דמי שתייה. נהג להפליא סע לאט, תן לבוס לצפות, רק חסר לך פה לנקב צמיג. שהיא תגיד משהו. היא יושבת בחיך יבש וריק. מונה ליה — נא לפענח, פרס ראשון אלף לירות, פרסי עידוד של נשיקה כל אחד. אני צמא, למה לא הייתי צמא כל שלוש הימים כה? צמאון העונש, דאנשה בגהנום וחזרה, אולי גם כן בחסדי יואב איש קיבוץ. סע יותר לאט, תאריך את תקופת העינוי הארוך. הבו לנו משקה מיט א ביסל קאשקה גוריע וגרון עוד לא אכלנו עוד לא שתינו יובש לנו בגרון...

“מי רעבי?” עמירה. טלאפאטיה. פסיכופאטיה. סע סע, שא עיניך אל הרים מאין עורך יבוא עתה?

אף אחד לא רעב.

נסעו את חמישים הקילומטרים ואיש לא ידע כמה המרחק היה דרך אוויר המוצא. אכלו וצמאו בשקט ונשכבו לישון בשקט, איש איש בשמיכתו ושמרו בשקט, איש איש לפי התור בשקט ולא אמרו מילה בשקט ואחירת הכניעה של רמי השרתה את צלה השקט על כל החבורה בשקט.

בבוקר, ההחלטה היתה ברורה עוד לפני שנאמרה. צריך לחסוך בדלק ולסייר ברגל. רמי מיד התנדב לפני שיואב יכול היה להתנדב הוא. אי אפשר להשאיר ליואב את כל פרי האמץ. עמירה הכינה לו מנה ממיטב האוכל שנשא, שלא היה הרבה, מלבד ביסקוויטים כמובן. שמהם היו מיליונים. רמי צריך לצאת לסייר בחצי עיגול גדול. השניים צריכים להשאר לשמור על הגייץ ולסמן את הגבעה הקרובה בדגל — החולצה של יואב — ואם לא יחזיר עד חשכה עליהם לשמור מהבניין היקר על כיפת גבעה זו ולהצית מדורה ולגלות את מקום המצאותם לרמי וליואב אפשרי. על רמי לחזור לפני חשכה. למרות התנגדותם הלא-תוקפנית הוא השאיר להם את הסטן ולקח רק אקדח אחד. ותרמיל. בלי מילת מרידה.

פמין אוסט יוצא מאוהלו ואין רואים אותו יותר. שותפות בין נכות גוף ונפש. אומנם אני באמת מגויס יותר מדי בכל הענין הזה, צירוף של משגים כוחו חזקת משגה אחד, ביחוד אם השני נובע מהראשון. רק ביטוי של האופי החלש שלא יכולתי להתגבר במקום ונהפכתי לילד מפונק. כנראה שכך הייתי המיד כל הזמן. יואב יותר כשרוני ממני; יושב בשקט ונהנה ואני צריך להיות השויצר כשאני לי זכות לכך. למי יש זכות להזיע? שכר הזעה צורך מוגבר לשותות: העונש מתאים לעוון, הצורה ברינה בדומיה: יצמא מים. לך בקצב קצוב ומקוצב, אחרת תתעייף, ורק חסר לך לחזור הערב למימי בידים וראש כהר ברוך.

ריקים, לאחר צפיתם ותשכב בוד שוב כעונש ומחר יואב יצא והוא יצא. הוא חזר כזה שתמיד יצא. בשקט ובלי רעש. למה עזבה אותה, לכל הרחוקות? כנראה שהייתי בשבילה משהו רק לפי הערך החיצוני, הרושם הפרוע. ומשראתה אותי בשפל נפקחו העיניים. מביט לאן שאתה דורך ואל תבעט באבנים, זה מעייף?

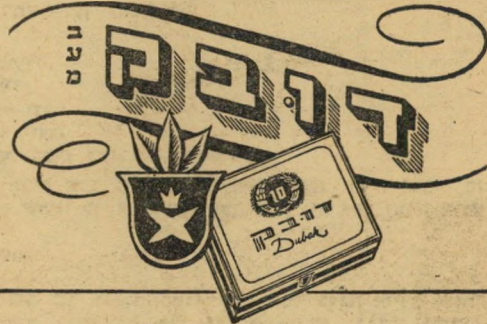
מה הם עושים עכשיו? אולי היא מחזרת אחריו והוא גיטלמן מכיר בזכויות קנין שאינו אומנם. הוא קיבוצניק, אין קנין פרטי, אהבה חפשית. המור. כך אתה רוצה להתקדם בו? אתה ממש מנוגד, לא יועיל, אני מוכרת למצוא משהו, עדות מתקבלת על הדעת להתקדמות, מה אם אפגוש סיור צבאי? יהיה נפלא, אבל איזה צבא? יש להגיש שאנחנו בישראל. נרצחו שלושה מטיילים בנגב הרחוק; סבורים שעברו את הגבול בטעות. גופותיהם זוהו ככך וכך ויימסרו היום לועדת שביתת הנשק. מחאה חריפה מצד מצריים. ידיעות אחרונות. קודם דופקים אותך אחר כך באים בטענות. ואנחנו חיים במאה העשרים. דור התרבות והקידמה. קדימה צעה, הבט שמאלה ימינה. אין שוב דבר, לכל הרחוקות. תקיף את הגבעה הקרובה ואולי תמצא משהו. אולי אני נמצא חמש מאות מטר מהכביש הראשי?

או אחזור בצחוק, כולנו נחזור בצחוק והכל יהיה כמו קודם. אולי כמעט והיא תחשוב אחרת. איך היא חושבת, מה היא חושבת? בהתחלה היא רק נבהלה ואני חשבתי אותה לחתיכת היסטוריה. אולי אף פעם לא ראתה ערבי. גם זה יתכן. מה היא יכולה לחשוב עלי, הנהג הגדול מרביץ קילומטרים בעוליים כבודות. אולי יהיה שם קיוסק קטן מוצל והודי זקן עם כיפה על הראש מוזג מיץ קר שחס וחלילה לא ימלא את הכוס יותר מדי תמורת שמונה גרושים עלובים. עכשיו ללגום בקבוק בירה קרה, ממש עינוי נפשי. איזה מנגנון משונה בן אדם צמא וחושב על שתייה. צריך לשללל יותר, כך שיחשוב על מכוונת כתיבה או על סרטים או על רוצחים צמאים לדם. שוב פעם העינוי המרכזי הבירה הקרה, ישר מהקרה, מטפס טיפין טיפין מבעד לגרון המאובק. מה מבריק שם באופק? חבל על הזמן לראות. עכשיו אין חקירות ארכיאולוגיות אבל מה יכול להבריק? נעלם. אין דבר. איזה מין סלע למטה.

נשב קצת לנוח והשמש עולה וחם יותר והרוח מזרחית להכעיס וכל מחשבה יוצאת מן הראש מלבד לשתות, לשתות, לשתות, אולי אפשר לחתוך את האצבע ולשתות את הדם המוקץ? אבל צריך להזהר מאד מאד שלא תלך אף טיפה לאיבוד. שמה את הכל כמו ילד טוב ואמא תתן לך נשיקה. לא רוצה נשיקה. מפונק. אבל כן רוצה נשיקה ועוד איך! שוב מבריק. אין זה סלע אלא מתכת. בטוח. יופי! גילית מכה ברזל או אף אורניום. אפשר לקבל זכוין ולהתחיל להפיק בכמויות, כל באנק יתן הלוואה לפיתוח חברה, אולי חברת מינרל. נפיק אורניום כמו נבל, רחוקים עצומים, יום עבודה של מאתיים לירות, זה שש מאות

ברכות נאמנות
לידידינו ולכל
עם ישראל

דוד טופל ובניו

תל-אביב, רחוב אחדיהעם 24, טל. 5673
מחלקת ההפצה: בית-חרר (כחצר) טל. 67967

מברך את כל קרוביו, ידידיו ולקוחותיו
בשנה טובה ומוצלחת

מתנה יפה לכל הזדמנות

כלי כסף ומצופה כסף

פרינצנטל
נוסד בורשה בשנת 1905
PRINCENTEIL
Established in Warsaw 1905

silver and silver-plated ware